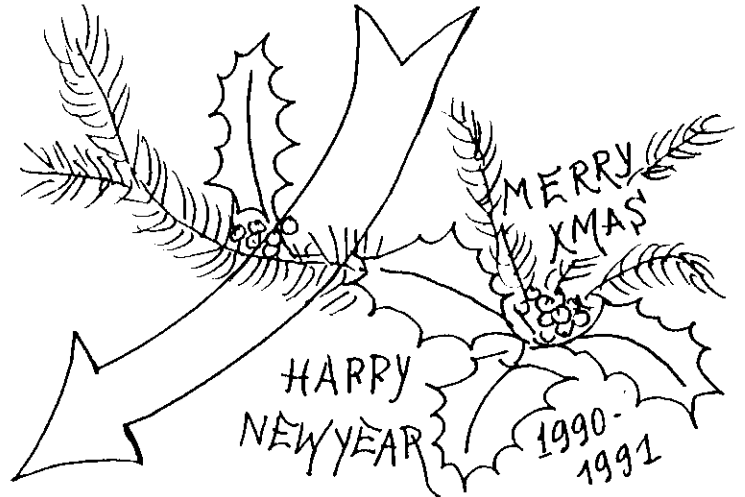

Familie Zonder Grenzen

adresse postale :
rue des Remparts, 2/8
4500 Huy
Bureau dépôt :
4102 Ougrée 1

DEC. 1990

Beste Families, Vrienden van "Familie Zonder Grenzen"

KERSTMIS nadert...ik ben dan ook erg blij jullie allen te kunnen ontmoeten via deze boodschap, waar jullie ook mogen zijn, in de realiteit van het dagelijkse leven, met jullie vreugden en smarten, jullie strijden en verwachtingen! Ik zou jullie opnieuw willen opnemen in mijn hart, in mijn gebed, en in het gebed van mijn gemeenschap, jullie willen danken, voor de liefde die jullie willen delen en beleven, dank ook voor de zwakheden die een nog grotere gift vertegenwoordigen: vergiffenis.

Dank voor al deze edelmoedigheid en en de bekommernis om het broederlijk delen, de bekommernis om echte waarden te beleven in alle eerlijkheid, waarheid, zin voor familiale verantwoordelijkheden, ook op school, op het werk, en ook op geestelijk en intellectueel vlak. In ons gebed, offeren wij met het ganse mensdom, met onszelf, opdat de Heer ons zou helpen Hem te ontvangen, als Ziel van ons leven, om aldus ons te laten leiden en verlichten door Zijn woord en Zijn brood.

Vandaag, zou ik de zin van dit Kerstfeest even willen onderzoeken. Men deed onlangs een opiniepeiling over het begrip Kerstmis. Wat betekent Kerstmis voor sommigen? Nagenoeg iedereen antwoorde: "geschenken", "viering", "vakantie"...en slechts een klein percentage, "de geboorte van Christus".

Soms, denken wij alles te weten over Kerstmis...en toch blijven we soms sceptisch t.o.v. de boodschap van Hoop ons door Jezus medegedeeld, de Emmanuel, t.t.z. God met ons. Ja, wij zijn verward, omdat deze boodschap vreemd en zelfs absurd klinkt in deze tijden, die door oorlogen, schrik, en onverschilligheid gekenmerkt worden. Daarom is het zo belangrijk om de ware boodschap terug te vinden, de zin voor Vrede in de Kersttijd...Jezus zegt later, dat Hij het zwaard is komen brengen, de verdeeldheid.

De Kerstboodschap, is die van de Profeet Isaias, die ons reeds toevertrouwde: "Vrees niet, Ik ben met jou! Zelfs indien je diepe waters oversteeft, Ik verlaat je niet. Je bent me te kostbaar!" (Is. 43)

De vrede van Kerstmis, is de vriendschap die God ons schenkt, aan ieder van ons, in Zijn Geest! Door Hem kunnen wij dit dynamisme ontvangen dat ons zal leiden tot het omzetten van alle vijandschap in broederlijke tederheid, zoals Paul Ricoeur zegt. Toch moeten we niet te veel illusies koesteren, er zullen immers steeds conflicten bestaan. Maar, indien we ons in deze scheppende, vruchtbare kracht laten begaan, om een konflikt om te zetten in een daad van liefde, dan hebben we zeker een goede stap gedaan in de richting van de Kerstvrede.

Het Kerstmysterie, is de Hoop die ons toevertrouwd wordt door de ogen van een Kind. Hij roept ons aan door Zijn broosheid, Zijn licht, Zijn vertrouwen... het is de voorbereiding op het Feest. Het is tevens het teruggaan naar de Bron, naar de Vriendschap, naar de Vreugde: zingen, praten, lachen, dat doet leven. Maar tijdens dit feesten, zullen wij de God ontmoeten, die ons heeft bezocht, en die nu in ons leeft!

VROLIJK KERSTFEEST

GELUKKIG NIEUWJAAR

VOORSPOEDIG 1991 !

Zuster ANANDI D v/h K

Het J A A R van het K I N D

Wij kunnen in de loop van ons leven talrijke vergissingen maken, maar het grootste onrecht is zeker kinderen verwaarlozen, die bron zijn van het leven. Vele van onze behoeften kunnen wachten, doch een kind kan niet wachten. Het is immers dan dat de beenderen zich ontwikkelen, het bloed wordt hernieuwd, het hart en het bewustzijn worden gevormd.

Wij mogen het kind niet naar "MORGEN" verwijzen, "VANDAAG" is de boodschap! Deze boodschap is duidelijk. Er is géén tijd te verliezen. Voor God zijn alle kinderen gelijk; er is geen voorkeur noch voorliefde, tenzij het gaat om de kleinsten, om de minstbedeelde. Een kind beantwoordt de liefde zoals een bloem reageert op het zonnelicht: het bloeit!

Een kind liefhebben, is een kostbaar zaad in zijn hart inplanten. Op een dag, als het kind volwassen is, zal het zich herinneren dat iemand het liefhad, en ook het kind zal dan liefde willen geven...

Zr. Mary Regina D v/h K
Vaux-s-Chèvremont

De ganse F.Z.G./F.S.F. ploeg wenst jullie een VROLIJK KERSTFEEST en een
GELUKKIG NIEUWJAAR !!!!!

Kunta PAULUS	25-01-90 rue Hamente, 16 4248 VERLAINE
Shoba BIREL	25-01-90 rue Kiem, 10 L 5337 Montfort (Gd. Duché de Luxembourg)
Jaimin LISBOURG	02-03-90 rue des Alouettes, 15 4801 Stembert
Vimi DUMONT	12-04-90 rue de Monin, 88 5362 Achet
Dipti SIZAIRE	12-04-90 rue des Roses, 22 6750 Meix-devant-Virton
Mahima MATHY	12-04-90 rue de la Colline, 2 5000 Namen
Nilesh VRANCKEN	17-05-90 rue Pierre à Moulin, 24 4040 Tilff
Karun SIMON	17-05-90 rue du Coubray, 29 6891 Willerzie
Shamesh GRAFFIAUX	02-08-90 Drève de la Charte, 59 1080 Brussel
Divya JOCKIN	23-08-90 rue Thier des Trixhes, 117 4400 Flémalle Haute
Ashwini PETITFRERE	28-09-90 rue Grétry, 8 4800 Verviers
Preema MARTENS	18-10-90 Blankenbergsesteenweg, 31 8411 Zuinkerke
Sudhir ADAMS	22-11-90 Zum Knopp, 60 4770 Amel (Amblève)

Onze oprechte DANK aan de psychologen en sociale assistenten...

Verantwoordelijke Uitgever: André BAWIN, rue des Remparts, 2, Bte 8, 4500 HUY

Gedicht van Anandi MARTIN

Quand reviendra le temps
Où l'on prenait son temps
Le temps de regarder
Et le temps d'écouter

Quand reviendra le temps
Où l'on prenait son temps
Le temps de vivre
Le temps d'aimer

Quand reviendra le temps
Où l'on prenait son temps
D'admirer un oiseau
D'admirer un jet d'eau

Quand reviendra le temps
Où l'on prenait son temps
Le temps de rire
Avec plaisir !

Anandi MARTIN

+++++

Wij vernemen zopas het overlijden, op de leeftijd van 88 jaar, van Mevrouw VEITHEN, moeder van Zuster ANANDI. Ons oprecht medeleven, genegenheid en gebed gaan naar Zuster ANANDI...

+++++

EERSTE ZUSTER V/H KRUIS WORDT WELDRA GEHEILIGD - OMDAT ZIJ "JA" ZEGDE

Het is met grote blijdschap dat wij vernemen dat onze stichter Moeder Marie-Thérèse tijdens de lente van '91 geheiligd wordt te Rome. De kerk herkent haar heilig leven en haar karisma. Zij schenkt deze aan alle Kristenen in de wereld.

De families die hun kind in India gaan halen - in St. Catherine's Home of in St. Joseph's Home, of in St. Vincent's Home te Kidderpore, Calcutta, zijn soms verbaasd te vernemen dat de Zusters die deze tehuizen beheren hun bakermat in België hebben, en meer bepaald in Luik! Het is namelijk in deze stad dat Zuster Marie-Thérèse haar eerste Gemeenschap van 5 Dochters van het Kruis stichtte, nl. op 8 september 1833. Het is daar dat zij een werk van hoop startte, dat door de hele wereld zou stralen. De mystiek van dit werk gaf haar een kracht en een diepte die niet enkel op menslievendheid was gebaseerd, zoals de titel van haar Gemeenschap zou kunnen doen blijken. Inderdaad, de Dochters v/h Kruis zijn geroepen om Kristus steeds te zien lijden en kruisigen in elk levend wezen dat aldus lijdt en en zij zijn geroepen om deze bij te staan met de nodige voorkeur...

Ten tijde van de Stichting, gingen de Dochters v/h Kruis naar de slachtoffers van méér dan 20 jaar oorlog en 15 jaar desastreuze "vrede", met al zijn misère, zoals hongersnood, ziekte, en morele nood. Door de meest beroofden te helpen, dienden zij Jezus; "Wat jullie aan mijn kleinste broeders doen..."

Het moederhuis bestond uit het kleine klooster gesticht door Kanunnik HABETS, medestichter en morele gids van Moeder Marie-Thérèse in haar werk dat zich dag na dag steeds méér uitbreidde. Enkele Zusters vertrokken naar andere plaatsen in Luik om daar gratis onderricht te geven. Dit was een reactie op de talrijke vragen van verschillende parochies...zij waren ook werkzaam in de poliklinieken.

In 1841, vertrokken de 4 eerste Zusters naar het Luikse prison, in het gevang met de gevangenen, dit gebeurde op een speciale oproep van de Gouverneur. Deze stond voor

een wanhopige situatie...:hoe de moraliteit van de vrouwen in de gevangenis verbeteren, met de hulp van de Dochters v/h Kruis uiteraard... Verschillende tehuizen voor vrouwen die uit de gevangenis ontslagen werden alsmede voor jonge delikwenten werden door de Dochters v/h Kruis overgenomen. Deze liefdadigheidswerken waren de éérsten van een reeks missies die aan de Dochters v/h Kruis werden toevertrouwd. Scholen en werkplaatsen werden zowat overal in België opgericht, en in 1851 kwam ook Duitsland aan de beurt.

In 1862, volgde een speciale opdracht/ de 5 éérste Zusters namen de boot naar India, op uitnodiging van de Aartsbischop van Bombay. Moeder Marie-Thérèse, had voor de éérste maal echter, deze plaats niet eerder kunnen bezoeken, en zij was er erg van onder de indruk.

In 1863, vroegen de Engelse Bisschoppen de Zusters zich te ontfermen over de Ierse emigranten, en aldus werden ook in Ierland tehuizen opgericht. Moeder Marie-Thérèse had zelfs de stoutmoedigheid haar Zusters te bevelen de soldaten te verzorgen op het slagveld - tijdens de Bismarck oorlogen van 1867 en 1870. Uiteindelijk stierf Moeder Marie-Thérèse te Luik. Haar lichaam werd overgebracht naar Chênée en aldaar begraven in 1876. In 1926, werd het -intakt- teruggebracht naar Luik om in de Ecce Homo kapel te Hors-Château ondergebracht te worden.

Na het overlijden van Moeder Marie-Thérèse, verspreide de Gemeenschap zich in Zaire, Italië, Brazilië en Californië. Alhoewel onze vestigingen talrijk zijn in Europa, hebben wij ons toch moeten aanpassen aan nieuwe opdrachten, en aldus werden onze vroegere instellingen toevertrouwd aan leken die reeds met ons samenwerkten. In andere werelddelen is de toestand echter anders, en zo ook in India. Onze Zusters aldaar proberen aan de specifieke noden te beantwoorden van de dagelijkse stedelijke en landelijke realiteit. De roepingen zijn er talrijk! Het gaat er steeds om te leven met een bepaald karisma, met een "gave", deze die Moeder Marie-Thérèse ontving en waarvoor zij zich inspande, door beschouwing van het kristelijk mysterie van dood en verrijzenis en door de dienstverlening aan de minstbedeelden.

Wij hopen nog verder te kunnen werken aan dit werk van barmhartigheid, daar waar de Heer ons roept. Wij vertrouwen op de Heer voor de toekomst...

Zuster ANANDI, D.v/h K.

[Indien iemand, jong of oud, wenst deel te nemen aan onze pelgrimstocht naar Rome, om aldaar de zaligverklaring van Moeder Marie-Thérèse mee te maken, waarschijnlijk op zondag 21 april 1991 (wij verwachten de konfirmatie) gelieve schriftelijk kontakt op te nemen met Zr. ANANDI. Er zal een pelgrimstocht zijn, enkel voor de week-end, en een andere van 5 dagen, reis per vliegtuig.

+++++

Wij melden het OVERLIJDEN op 44-jarige leeftijd van de Heer Mark DE GREEVE, papa van Sureika - graag bieden wij ons kristelijk medeleven aan de Familie van de overledene. (overleden op 12 november 1990)

+++++

Shalini Vanden Bossche trad op 15 september 1990 in het huwelijk met Frank Prinsen, het jonge paar zal zich te Hingene vestigen - onze hartelijkste GELUKWENSEN!

+++++

MARTIN LUTHER KING : UN JOUR...

Aujourd'hui, dans la nuit du monde et dans l'espérance de la Bonne Nouvelle, j'affirme avec audace ma foi dans l'avenir de l'humanité. Je refuse de croire que les circonstances actuelles rendent les hommes incapables de faire une terre meilleure. Je refuse de croire que l'être humain ne soit qu'un fétu de paille balloté par le courant de la vie, sans avoir la possibilité d'influencer en quoi que ce soit le cours des événements. Je refuse de partager l'avis de ceux qui prétendent que l'homme est à ce point captif de la nuit sans étoile, du racisme et de la guerre, que l'aurore radieuse de la paix et de la fraternité ne pourra jamais devenir une réalité. Je refuse de faire mienne la prédiction cynique que les peuples descendront l'un après l'autre dans le tourbillon du militarisme vers l'enfer de la destruction thermonucléaire.

Je crois que la vérité et l'amour sans condition auront le dernier mot effectivement. La vie, même vaincue provisoirement, demeure toujours plus forte que la mort. Je crois fermement que, même au milieu des obus qui éclatent et des canons qui tonnent, il reste l'espoir d'un matin radieux.

J'ose croire qu'un jour tous les habitants de la terre pourront recevoir trois repas par jour pour la vie de leur corps, l'éducation et la culture pour la santé de leur esprit, l'égalité et la liberté pour la vie de leur cœur. Je crois également qu'un jour toute l'humanité reconnaîtra en Dieu la source de son amour. Je crois que la bonté salvatrice et pacifique deviendra un jour la loi. Le loup et l'agneau pourront se reposer ensemble, chaque homme pourra s'asseoir sous son figuier, dans sa vigne et personne n'aura plus de raison d'avoir peur.

De K E R K in India (Jean-Marie BOSCH, Buitenlandse Missies - Parijs)

Wie praat er vandaag niet graag over zijn "perestroika"? Ik was verrast bij het vinden van een Indisch Theologisch werk met de titel "Perestroika voor de Kerk in India". Met zijn 14 miljoen katholieken (+daarbij nog 7 miljoen protestanten, indien men alle Christenen wil samentellen) is de Kerk in India een zéér levende Kerk, met zijn talrijke stromingen, en vermits Indiërs zich graag met spekulaties bezighouden, zijn discussies niet uitgesloten.

In Bombay kwamen recent 500 katholieken bijeen om na te denken over de rol van de katholieke gemeenschap in hun land, dit alles met het oog op de nakende XXIe eeuw! De Bijeenkomst van het Episcopaat, en diverse Kongressen van Theologen stellen zich de vraag. In de vloed van dokumenten (Indiërs zijn erg langdradig in hun schrijven) heb ik, gewoon arbitrair, twee vragen onderzocht, waarvan de een abstrakt: het gebrek aan "inkulturatie", de andere zeer konkreet: sociale gerechtigheid voor de paria's!

De uitdagingen zijn groot. Zeer recentelijk, hebben de laatste nationale verkiezingen een koalitieregering opgebracht, die verplicht is te steunen op extreem rechts, nl. hindoeïsme, en extreem links, nl. kommunisme. Zij hebben respectievelijk 88 en 44 zetels in het Parlement. Geen van beiden is bereid concessies te doen aan de christenen.

Daarbij komt ook de verontrustende verklaring van de Heer Devi Lal, Vice-Eerste Minister die zegde: "Er zijn mensen die verzekeren dat India een seculiere staat is...Christenen hebben niets te doen in dit land; dat ze naar de landen gaan die de hunne zijn: Amerika, Engeland, Italië!" Dit gezegde zou ontstellend overkomen, moest het letterlijk worden opgenomen, maar dit kadert in de algemene kontekst van het Indische fundamentalisme.

De opmerking van de Indische theologen i.v.m. het gebrek aan "Inkulturatie" is, in deze kontekst, noodzakelijk en zelfs fascinerend.

Het is trouwens één van de hoofdthema's van hun nadenken. De veelvormigheid van de Indische kultuur beïnvloedt het leven van de kinderen, christenen en niet-christenen. Een recent voorbeeld, ons door een parochiepriester verteld illustreert dit. Na de zondagsmis, verdwenen in een rekordtempo al de kinderen die in principe dienden te blijven voor de katechese. Waarom? Het bleek, dat op dat bepaald ogenblik de televisie een programma uitbracht over de Ramayana! Deze serie is zo erg populair dat men verder zal gaan met het Mahabharata! De geschiedenis van de ontelbare Indische goden en godinnen betekent programma's voor meerdere jaren!

Het is geen kwestie van oppervlakkige aanpassingen aan bepaalde rites. Theologen vragen zich af of men niet tegelijk hindoe en christen kan zijn. Het hindoeïsme zeggen sommigen, is een sociale kode, men dient zekere regels in acht te nemen, maar iedereen blijft vrij om zijn eigen "weg" naar de zaligheid te zoeken (zijn marga). Christenen hebben echter géén sociale kode, en géén speciaal voedselregime, zij moeten slechts hun geloof belijden. Er is dus géén enkele kontradiktie tussen het tegelijk hindoe en christen zijn. "Wij zijn katholieke hindoes" zegde met een zekere fierheid een bekeerling, Brahmabandhab Upadhyaya, in de XIXe eeuw. Verder schreef R. Panikkar een merkwaardig boek: "The Unknown Christ of Hinduism".

Men kan vanzelfsprekend deze theoriën aanvallen, en de gemakkelijke onderscheiding van de auteurs, tussen geloof in Christus, en sociale toepassingen te eenvoudig vinden. Toch is het duidelijk in welke richting Indische theologen nieuwe horizons zoeken voor de universele Kerk van morgen.

In alle landen van de wereld is de hoofd bekommernis van de Kerk sociale gerechtigheid, ook de katholieken uit Bombay leggen hierop de nadruk. Deze vraag is van bijzonder belang in Indië, met het voortdurend blijvend bestaan van het kastesysteem, en de intolerantie en diskriminatie t.o.v. de "harijans" (parias) tot het christendom bekeerd. Kasten blijven bestaan, zelfs 40 jaar na hun wettelijke afschaffing! Een wet kan een eeuwenoude toestand niet afschaffen. Zelfs binnen de Kerk bestond het kastesysteem. Bij ons bestaan toch ook nog "sociale" klassen!

Wanneer een paria zich bekeert, wordt hij verondersteld niet meer te behoren tot een kaste, vermits het systeem niet bestaat in het christendom! Wel verliest hij hierdoor de sociale voordelen door de staat aan de lagere bevoorrechte kaste verleend. Men vergeet echter dat het niet omwille van zijn bekering, dat de sociale toestand van een "harijan" verandert. De Kerk vecht dan ook om dit recht te doen zegevieren.

"Inkulturatie", zorg voor meer sociale gerechtigheid voor de armsten, zijn twee van de meest belangrijke stromingen in de Indische Kerk. Andere thema's die met passie worden verdedigd zijn, leken dienst, de positie van de vrouw in de maatschappij. Hieruit konkludeert men dat de Kerk zich stort op de binnenlandse problemen, eigen aan het land, en zich niet wil concentreren op het handhaven en verdedigen van haar korporatieve belangen, niettemin wil zij zich evenmin laten marginaliseren. Nooit vergeet de Kerk eraan te herinneren dat zij sinds bijna 2 duizend jaar in India aanwezig is. Het aantal en de kwaliteit van haar theologen betekent dat zij een pool vertegenwoordigen in het kerkelijk denken in Azië, met het zicht op het jaar 2000.

J-M BOSC

Hierna volgt een "bijzondere" reisverslag door Rita THIENPONT, ter gelegenheid van een reis van één van haar kinderen naar haar geboorteland - Z. KOREA. Deze speciale belevenis is zeker de moeite waard en mag dan ook gelezen worden - al gaat het deze keer wél niet over India...

OP REIS NAAR KOREA MET ONZE DOCHTER KIM

5 juli tot 14 augustus 1990 -

- met een terugblik op Korea in juli 1976.

Het was een oude droom ...

In 't begin enkel nog maar een aarzelende gedachte van :

'misschien - ooit later - als ze groot is..'

Het was toen 1972 en aan ons 2 jaar oude zoontje zeiden we " dit is je zusje, maar ze woont nu nog in Korea" en we toonden hem de foto van een kleine Koreaanse baby. Ze kwam bij ons in februari 73 en was toen zeven en een halve maand oud.

In 1974 reisden we naar India om ons derde kind te zien. We ontdekten welk een diepe indruk het geboorteland van ons kind op ons maakte.

In 1976 reisden we opnieuw naar India voor ons vierde kind.

'Daarna zal 't wel niet meer mogelijk zijn om nog zover te reizen samen' dachten we. Daarom planden we eerst 14 dagen naar Korea vóór ons bezoek in India.

Het werd een onderdompeling in een andere wereld; alles was er anders dan wat we kenden van thuis - maar ook dan de ervaringen in India 2 jaar daarvoor.

Met een beperkt budget, maar een grondige reisvoorbereiding, de foto van onze 4-jarige dochter Kim en de foto's van ons op dat ogenblik gezin van 3 kinderen, en met veel geduld & gebarentaal in het Zuid-Korea van 1976, lukten we erin om heel wat plaatsen te bezoeken, en veel te ontdekken van het Koreaanse leven en de mensen.

Het verlangen van vroeger om dit alles later terug te zien samen met onze Kim kreeg vaste vorm in Korea.

In 1976 bezochten we Seoul, Yeongju, Kyongju de oude Silla-hoofdstad, over Pusan naar Chungmu, een klein vissersdorpje in het zuidelijk eilanden-park.

Taegu stond niet op het programma, maar bij 't bezoek aan Holt in Seoul ontdekten we dat onze Kim de vier eerste maanden van haar leven in White Lily Orphanage in Taegu had doorgebracht en daarom gingen we ook daar een bezoek brengen.

Alhoewel we er onverwacht toekwamen werden we er vriendelijk ontvangen en evenals bij Holt in Seoul mochten we het dossier van onze Kim inzien en fotograferen.

De ontvangst in Holt Seoul, waar we natuurlijk wel vooraf geschreven hadden was ook heel hartelijk. Mrs. Choi, de sekretaresse nam de tijd om ons rond te leiden in de gebouwen van Holt Children's Services. Ze vertelde ons van hun systeem van werken het volgende :

Als een kind in een weeshuis binnenkomt dan blijft het vooreerst 'n 3-tal maanden in dat weeshuis. Intussen wordt het dossier van dit kind gemaakt en doorgestuurd naar Holt in Seoul die voor dit kind een pleegmoeder zoekt. Deze 3 maanden zijn om de moeder die haar kind heeft opgegeven de kans te geven terug te komen op haar beslissing en het kind nog terug te halen. Mrs. Choi vertelde ons dat het altijd in de plaatselijke kranten vermeld wordt als een kind gevonden wordt. Na die drie maanden wordt het kind als definitief verlaten beschouwd en gaat het naar Holt in Seoul en is het vrij voor adoptie.

Holt werkt samen met een 1000-tal pleegmoeders die tegen vergoeding voor de kleine kindjes zorgen. Ze moeten wekelijks met het kindje op dokterskontrolle gaan naar Holt, waar ze dan ook kleding en melkpoeder enz meekrijgen. Maandelijks krijgen ze thuis het bezoek van een sociale assistente van Holt. Het kindje blijft in het pleeggezin tot enkele dagen vóór zijn adoptie. Het is een prachtig systeem om de kinderen in afwachting van hun vertrek naar het buitenland toch in een gezin te laten opgroeien.

Binnen de gebouwen van Holt Children's Services is dus een doktersdienst (vergelijkbaar met ons 'kinderheil') en ook een revalidatie dienst waar kinderen die achter zijn in hun ontwikkeling een therapie krijgen.

Gehandicapte kinderen kunnen niet geadopteerd worden. Zij wonen in Il San, ± 30 km van Seoul. Il San is een weeshuis waar een school aan verbonden is. Ook hier kregen we de gelegenheid alles te bezoeken. De middelen waren redelijk primitief, maar er werd echt goed voor de kinderen gezorgd. We zagen zowel lichamelijke als geestelijk gehandicapte kinderen, en ook een aantal gezonde kinderen die al groter waren (boven de 4 jaar) en daardoor minder kans op adoptie hadden. Ook zij werden opgevangen in Il San.

Mrs. Choi organiseerde voor ons een bezoek met een sociale assistente aan 2 pleegmoeders. Ze woonden buiten het stadscentrum op de berghellingen in kleine maar nette huisjes. Alles was goed georganiseerd. Ook was men op geen enkele manier terughoudend in het verstrekken van informatie of het inkijken van Kim's dossier.

Het land Korea beviel ons buitengewoon. Op gebied van natuur is het prachtig. De mensen waren vriendelijk, maar gereserveerd, vonden we. We zagen wel veel eenvoudige huisjes, vooral op het platteland. Maar geen echt zwarte armoede, zoals we die in 1974, dus 2 jaar ervoor in India hadden gezien. Nogthans was er armoede in Korea, maar de Koreanen hebben een te groot eergevoel om dat duidelijk naar de buitenwereld te tonen. Ook bedelaars zagen we er niet. De taal was hét grote probleem in 1976. Er waren maar erg weinig mensen die wat Engels praatten. En dan nog met een zodanig aksent dat we ons afvroegen: spreken ze nu Koreaans of Engels? Wel hadden we verschillende zeer fijne kontakten met mensen die al langere tijd in Korea woonden: o.a. enkele Mexicaanse broeders en een Belgische vrouw: Thérèse Cambier die tijdens de Koreaanse oorlog in 1950 als verpleegster naar Korea gegaan was, maar er gebleven is, een melaatsen-hospitaal gesticht heeft in Yeongju, en een ganse uitbouw gedaan heeft van hulp en opvang voor melaatsen, onderwijs voor hun kinderen, mobiel hospitaal naar de melaatsendorpen in de omtrek. Een reuzewerk waar wij ons kleintjes bij voelen.

Korea maakte een diepe indruk op ons. We verlieten het na 2 weken met de hoop en het vaste voornemen van: ooit bezoeken we dit land opnieuw: grondiger dan, en langer, én met onze dochter ..

De eerste konkrete stappen naar de verwezenlijking van die droom werden jaren geleden gezet - we besloten om maandelijks een bedrag te sparen voor het reizen met de kinderen naar hun geboorteland. De grote kosten in het huis waren voorbij. Sparen kon nu nog enkele jaren vóórdat de kosten van hoger onderwijs zouden beginnen in de portemonnee te happen.

Ons idee was zo: aan 't eind ongeveer van de middelbare studies, als de puberteit zowat over z'n hoogtepunt heen is, dan is 't tijd om hun geboorteland te zien.

Kim heeft tijdens haar opgroeien, net zoals elk ander kind met een andere huidskleur beurtelings willen blank zijn, maar toch ook fier en blij over haar Oosterse snoetje en haar mooie zwarte haren, en eigenlijk was ze toch wel nieuwsgierig naar dat verre vreemde land waar ze geboren was. Wel klonk 'haar verhaal' voor haarzelf vertrouwd. Ze heeft niet de angst moeten doormaken van "wat zal ik misschien te weten komen in mijn dossier?".

Toen Kim 17 jaar was vroegen we haar of ze volgend jaar naar Korea wou reizen. Ondanks de vele gesprekken die we daarrond hadden gevoerd, had ze toch gemengde gevoelens. Ze keek er naar uit - ze wou erg graag het land zien - en toch had ze ook wat schrik. Dat kwam in de loop van het jaar af en toe weer naar boven: graag willen - en toch ergens een beetje terughouding voor de confrontatie met haar eigen verleden.

Wijzelf waren volop begonnen de reis grondig voor te bereiden: nu was het echt veel gemakkelijker: er waren vele goede boeken over Korea te vinden nu. De 2 belangrijkste waren voor ons:

- De Insight guide: vooral voor achtergrond-informatie
- De Travel Survival Kit (uitgegeven door Lonely Planet) voor de praktische reisvoorbereiding (logement, treinen en bussen enz)

En er was de hulp van de reis-organisatie 'Wegwijzer' in Brugge die zelf geen reizen boekt of verkoopt, maar enkel informatie doorspeelt.

Ook verdiepten we ons in de geschiedenis en kunst van Korea.

Duidelijk beseffend dat we zulk een reis samen met onze dochter waarschijnlijk maar één keer zullen kunnen doen, maakten we regelingen voor de andere kinderen thuis zodat we zo lang mogelijk weg konden. Dat was dan 40 dagen.

Op het reisprogramma stonden volgende plaatsen:

Seoul - Sorak-san (natuurpark) - Yeongju - Hahoe - Taegu - Kyongju - Pusan - Yeosu - Cheju eiland - Chonju - Puyo - Kongju - Sogni-san (natuurpark) en terug naar Seoul.

De laatste weken vóór de reis bezochten we met onze Kim enkele mensen die al in Korea geweest zijn. Dat hielp haar: nu werd het allemaal heel concreet voor haar, en ze verlangde echt naar de reis.

De vlucht was lang en vermoeiend. Vanaf ons vertrek te Zaventem tot de aankomst in Kimpo-airport in Seoul duurde het 22 uur. Korea-tijd is ook 7 uur verder dan onze tijd. Dat uren-verschil hebben we dagenlang gevoeld.

Voor Jan en mij was dé grote verrassing van deze reis hoe verschillend Korea geworden was in die 14 jaren sinds ons bezoek in 1976. Voor onze Kim die we er veel over verteld hadden en zich ook wel een idee gevormd had naar aanleiding van onze verhalen & de foto's van '76 viel het Korea van 1990 bijzonder mee. Ze voelde zich er na de eerste dagen van aanpassing echt thuis.

Korea is uitgegroeid tot een moderne industrie-staat. Het is zeker geen ontwikkelingsland meer, maar een land in volle expansie.

Overal wordt gebouwd, overal worden wegen aangelegd enz. Dit is natuurlijk dank zij het harde werken. Koreanen zijn het volk dat het hoogste aantal uren werkt: 60 uur per week is zeker geen uitzondering (ze hebben nog steeds 6-dagen werkweek).

De mensen komen er keurig voor - verzorgd en netjes gekleed. Punkers zie je er helemaal niet. De jeugd is opvallend modieus gekleed en voor de vrouwen is 't zeker erg de mode om de haren te laten permanenten: bij de jonge meisjes hebben meer dan de helft, en vrouwen boven de 28 jaar allemaal, krullen in de haren gezet. Onze Kim, die een heel gelijkmatig gezichtje heeft en sluke haren tot een stuk over haar middel, was een opvallend persoontje tussen de Koreaanse jeugd.

Wat ons ook sterk opviel in het straatbeeld is dat ondanks de grotere bevolkingsdichtheid dan België, alles heel ordelijk is en blijft: helemaal geen vernieling of bekladden van openbare gebouwen en toiletten enz. In de soms mooi versierde stations van de subway in Seoul en Pusan blijft alles netjes; er wordt niet op de muren met verf rondgespoten - nergens grafitti's, nergens obscene teksten of tekeningetjes in toiletten. Het vervoer is efficiënt uitgebouwd met goede trein- en busverbindingen - vele taxi's - alles aan betaalbare prijzen. Maar het verkeer is druk omdat er ook veel personen-auto's bijgekomen zijn. Bijna allemaal Hyundai en Daewoo auto's : een Koreaans fabrikaat. Verder is het in de middelgrote en grote steden opvallend hoeveel apothekers, winkels met kampeermaterialen en juwelierswinkels er zijn. Grootwarenhuizen zie je wel maar nog weinig. De mensen kopen hun voedingswaren blijkbaar nog vooral op markten en in kleine kruidenierswinkeltjes die er erg veel zijn. In de steden zie je veel mooie luxe kledingwinkels en prachtige winkelgallerijen. Maar het andere bestaat ook nog : de volksmarkten met openluchtrestaurantjes waar elke fotograaf z'n hart kan ophalen - waar je zou blijven in rondwandelen. Kim en ik genoten ervan.

Maar wat je zowel in steden als in 't kleinste dorpje ziet zijn overal frisdrank-, sigaretten- en snoepautomaten. Dat is dus duidelijk de nieuwe consumptie-trent die er vroeger niet was. De Koreanen eten heel gezond: 3 maal per dag rijst & groenten soms met vlees of vis erbij. Maar het grote gebruik van frisdrank (uit blikjes), sigaretten (vooral mannen), kauwgom (vooral vrouwen en jonge meisjes) en ijskroom en snoep moet van de laatste jaren zijn. Over enkele tijd zullen de Koreanen wellicht ook de rekening van de milieu-problemen hiervan gepresenteerd krijgen. Wat ook tot de moderne samenleving in Korea behoort zijn de televisietoestellen die overal staan te spelen: in restaurants, winkels enz.

Maar niet alleen het straatbeeld en de samenleving was anders geworden dan in onze herinnering; ook de Koreanen zelf zijn nu veel opener en geneigd tot contact leggen. De taal was nu een stuk gemakkelijker: veel jongeren spreken toch al redelijk Engels en al was 't in restaurants nog wel eens lastig om je verstaanbaar te maken, we konden regelmatig praten met mensen.

De mensen spraken natuurlijk altijd onze Kim eerst aan in 't Koreaans - wellicht dachten ze dat ze onze gids was. Ze waren dan erg verwonderd als Kim zei : "Hangul anyo" (Hangul = de Koreaanse taal en anyo = neen). Ze vroegen haar dan of ze Chinese was of Japanse of van Vietnam of zo. Kim had al vlug een manier

gevonden om duidelijk te maken dat we bij elkaar horen; dat ze wel in Korea geboren is maar in België woont. En omdat bij de aanvang van onze reis de Koreaanse ploeg in de mondiale enkele dagen voordien verloren had tegen de Belgische voetbalt ploeg, wisten de mensen direkt wat en waar België was. Als de mensen begrepen dat we Kim's adoptie-ouders zijn, was er altijd een vriendelijke welwillende houding van hun kant.

Kultureel heeft Korea heel wat te bieden. De boeddhistische tempels zijn pareltjes van schoonheid en harmonie, en dikwijls gelegen in de bergen. De monniken zochten immers de rust van de natuur voor hun tempels. Veelal zijn ze in natuurparken gelegen.

En de natuur van Korea is wondermooi - enigzins ruw, met rijst-terassen in de vlakke en lagere delen en groenten en ginseng-planten op de berghellingen. Nog hoger is de natuur ongerept, met hier en daar witte paeltjes: dit zijn begraafplaatsen. Vanuit de bus of trein heb je daar prachtig zicht op. Aan weerszijden van de wegen zijn heel dikwijls bloemen aangeplant, en in Cheju-eiland waar het klimaat milder is in de winter, zijn tal van oleander-struiken die in juli & augustus voor grote rose bloemtrossen zorgen. Prachtig was dat !

De jonge mensen, vooral middelbare scholieren hebben het in Korea heel zwaar. De sociale druk om toch maar universiteits-titels te hebben is heel groot. Het moeilijkste is dan ook een hoge score te behalen op de middelbare school zodat je toegelaten word op de universiteit. We spraken hierover met heel wat mensen, o.a. een westvlaamse pater Salesiaan die al meer dan 15 jaar in Seoul woont. Naast z'n werk in een jongeren-tehuis heeft hij ook leiding in een school voor metaalbewerking en houtbewerking. Hij zei ons dat de leerlingen van het lager middelbaar les hebben tot 4 uur, maar daarna nog studie tot 10 uur 's avonds. De leerlingen van het hoger middelbaar studeren tot 2 uur 's nachts (het zijn internen). Om 6 uur staan ze terug op om te studeren. Ze hebben zo goed als geen ontspanning. De paters trachtten de studietijd in te korten en meer sport in te lassen, maar de ouders reklameerden te veel. De competitie in de maatschappij is zo enorm groot dat bijna alle kinderen moeten hoger onderwijs volgen (ze noemen het allemaal universiteit). Er zijn 50 universiteiten in Seoul. En wie in Seoul zijn universitaire titel behaalde is zeker van een goede job. Het wordt doorgetrokken tot in het onzinnige toe. Gans het familie-leven wordt eraan geofferd. Pater Mark vertelde ons van het hoge aantal zelfmoorden van jongeren bij het falen in hun studies. De universitaire titel op het visite-kaartje heeft rechtstreeks verband met het aanzien op de sociale ladder, en voor de meisjes ook met de 'goede kansen' op de huwelijksmarkt ...

Omdat wij in Korea waren in de periode van de schoolvakantie hebben wij ook een ander facet van de koreaanse jeugd gezien. Ze doen ons 'n beetje aan de Belgische jeugd van 1960 denken : samen in groepen kamperen, musea en tempels bezoeken, en de bergen intrekken met tentje, rugzak, bottines en kleine kookstelletjes. In Cheju deden ze met honderden de klim naar de Mount Halla: een uitgedoofde vulkaan van 2000 m hoog. De tocht was heel zwaar, en dagen erna hadden we nog spierpijn, maar wat hebben we deugd gehad aan deze belevenis. Na de lange klim naar boven heerste er een feeststemming boven op de top, nu een klein meer vanwege de moesson-regens. Zingend vatte de jeugd de terugtocht aan.

In White Lily Orphanage in Taegu was er nog niets veranderd. Kim herkende alles van de foto's van 14 jaar geleden. Haar eigen dossier

inkijken was dan ook niet zo'n emotionele belevenis, wél de kinderen in het weeshuis: de babies in hun kleine bedjes en de grotere kinderen in de speeltuin.

In Holt Children's Services was de ontvangst wel duidelijk anders dan in 1976. We werden opnieuw ontvangen door Mrs. Choi die nog steeds direktie-sekretaresse is voor de buitenlandse adoptie. Ze was vriendelijk en blij dat Kim Korea bezocht en gaf haar een mooi boek cadeau met de titel: 'Korea, my motherland'. Maar ze had weinig tijd om met ons te praten of ons rond te leiden. Het systeem met pleegmoeders en dokters-kontrolé is allemaal nog precies hetzelfde vertelde ze ons. We kregen de indruk dat het niet zozeer was dat ze niet veel uitleg wou geven, maar dat er nu zo regelmatig bezoek is van in het buitenland geadopteerde kinderen, die nu ze volwassen geworden zijn hun geboorteland komen bezoeken, en natuurlijk allen ook bij Holt aankomen. Er is echter geen dienst uitgebouwd bij Holt voor de opvang hiervan, zodat het voor het huidige personeel enkel een extra taak is die hun werk doet vermeerderen.

Wel kregen we de kans om Il San te bezoeken. Dat is een heel bijzondere belevenis geworden. Tegelijk met ons vertrok een busje met een ploeg vrijwilligsters die in Il San gaan helpen voor enkele uren. Zo zijn er dagelijkse ploegen van dames. We kwamen er aan om 11,15 u en werden voorgesteld aan de direktrice. Il San Village was niet meer te herkennen tegenover vroeger, tenzij op de foto's aan de muur. Nu heet het Il San Town en het is werkelijk een kleine stad geworden met ruime mooie nieuwe bungalow-gebouwen: grote paviljoenen waar de kinderen leven, sportzalen, een school, een grote kapel, therapie-centra enz. In het hoofdgebouw zagen we eerst een korte dia-montage over de persoon van Harry Holt, de stichter van Holt Children's Services. Over zijn familie-geschiedenis die begon met de adoptie van 8 Koreaanse oorlogweesjes. (Het gezin Holt had al 6 grotere kinderen). Hoe de groei en uitbouw verliep van Holt Adoption Program & Holt Children's services. Daarna gingen we in één van de kinder-verblijven. Het was etenstijd. Enkel en konden zelf eten maar de meerderheid moest geholpen worden. Er waren kinderen in rolstoelen en kinderen die spastisch waren. Ook velen hadden het down-syndroom (Mongolisme). Het geduld en de liefde waarmee elk kind verzorgd werd was opmerkelijk. Onze Kim voelde zich vooral aangetrokken tot de jongste kinderen. Il San heeft nu ± 300 kinderen. Er zijn 60 verzorgings- en therapie stafleden en dagelijks zijn er de ploegen van vrijwilligsters die van 11 tot 16 uur komen helpen. In de namiddag zagen we sport- en therapiezalen en nog enkele kinder-verblijven. Overal was het aangepaste materiaal in een prettige omgeving vol kleur. We bezochten de verschillende handvaardigheids-ateliers: de pottenbakkerij, het houtsnijwerk en de juwelen-werkplaats.

s'Middags hebben we gegeten bij Miss Molly Holt, de dochter van Harry Holt, de stichter. We hebben een uur lang met haar gepraat. Toen we om rond 16 uur Il San verlieten, hadden we één van de top-dagen van onze reis in Korea beleefd.

Naarmate de duur van onze reis verstreek werd Kim zich meer en meer bewust van het feit dat zijzelf die alhoewel ze een heel jong kind was toen ze naar België kwam, en totaal geen herinneringen aan Korea heeft, toch ergens een verbondenheid voelde met het Koreaanse volk - "eens een keertje niet opvallen als je op straat bent" zei ze ons.

Korea is zeker een land om van te houden, en dat heeft onze Kim leren doen.

Eén van de laatste dagen van ons verblijf zei Kim : "ik zou het eigenlijk alle adoptiekinderen aanraden om terug hun geboorteland te bezoeken samen met hun ouders".

Voor onszelf is het een goede reis geweest. We hebben veel gezien en veel samen beleefd. Ook op gebied van de verhouding tussen ons en onze dochter. Want 40 dagen samen op reis zijn zonder de rest van je gezin is tegelijk ook een andere beleving van je relatie met je kind. Alle aandacht gaat dan enkel naar haar, en dat zal haar zeker ook deugd gedaan hebben. Tegelijk verwerk je ook alle kleine irritaties en vermoeidheid met elkaar. Af en toe nam Jan de tijd om iets wat grondiger te gaan bezoeken terwijl Kim en ik 'n paar uur gingen winkelen in de mooie winkelgallerijen. Omdat we dit thuis maar zelden doen behoorde dit ook tot de charme van de reis.

Wel denken we dat zo'n reis enkel maar positief kan zijn als je een goede relatie hebt met je kind. Vooral als je alleen (geen groepsreis) reist.

Voor ons 3 blijft het een belevenis die zeer waardevol is geweest en waar we altijd met vreugde aan zullen terugdenken.

Rita en Jan Thienpont
uit Sint-Niklaas.

Wat ik schreef over onze belevenissen in Korea is natuurlijk een zeer persoon-gebonden ervaring geweest, voor elk van ons drieën : Kim, Jan en ikzelf.

Haar minchien is het voor sommigen van jullie die ook zouden dromen over een bezoek aan het geboorteland van je kind toch wel interessant om te lezen - ook als dat land niet Korea maar India is

*Rita Thienpont - Vd Branden
november 1990.*

BRIEF VAN EEN VAN ONZE "OUDSTEN"
DIE HAAR GEBOORTELAND BEZOCHT...

Dag Zuster ANANDI,

Wij zijn in goede gezondheid in India aangekomen.
Wij gingen eerst naar het Hotel, maar 'snamiddags bezochten St. Catherine's Home. Wij hadden geluk, inderdaad, Zuster Pushpa verwelkomde ons met een gulle lach en was héél vriendelijk voor ons. Zij deed mij het ganse tehuis bezoeken, ik herkende echter niets meer, tenzij de smaak van mango. Ik schrok wel van de uitgestrektheid en de schoonheid van de tuin...

Wij mochten met al de Zusters de thee gebruiken; de enige die mij bekend voorkwam was Zuster Sophie. Andere gezichten kende ik niet. Zuster Pushpa stuurt U haar groeten. Zij gaat intussen mijn dossier opzoeken.

Wij vertrokken uit Andheri met de trein...wat een avontuur, overbevolkt en al die mensen op mekaar gepakt! Dit werd ons éérste kontakt met het dagelijks leven in India. Ik was sterk onder de indruk van de stad Bombay, ellende en vuiligheid.

Ik ben er 3 dagen ziek van geweest! Eigenlijk was het eerder een lichte depressie, en ik had werkelijk nood aan veel slaap om dit boven te komen. Wij hebben al hetgeen we bij ons hadden weggegeven aan de kinderen van de krotwijken: kleren, snoepgoed, beschuiten, en onze reiskleren. De derde dag zijn we naar de markt geweest, in Bombay, en hebben wij voor onszelf nieuwe kleren gekocht. wat een vreugde op die markten; de méést kleurrijke stoffen, van het groen tot het fuchsia, het oranje, enz. De Indische vrouwen zijn prachtig met hun sari's!

In India moet je veel geduld hebben.

Na 5 dagen in Bombay verbleven te hebben, gingen naar Delhi, een meer Europese stad. Er zijn dikwijls rellen, en wij moesten zelfs binnen blijven, op de verjaardag van M. Gandhi, 2 oktober. Er waren veel doden en ook veel stoffelijke schade. Wij logeerden bij het YMCA. In Bombay staakte het YMCA. In Delhi ontmoeten we veel interessante en zeer vriendelijke mensen. Hun manier om met het hoofd te schudden, terwijl ze praten, deed me soms glimlachen...dit gebeurt dan met een zekere charme.

Na 3 dagen Delhi, trokken we verder, wij hadden eveneens het "Gandhi Memorial", "Red Fort" en "Lodi Garden" bezocht. Met het vliegtuig naar Kashmir, het Paradijs van India...de Himalaya keten is prachtig, en fauna en flora zijn eveneens merkwaardig. De "Houseboats" waren een werkelijke luxe voor ons. Er zijn echter méér rellen in Kashmir dan in Delhi. Mensen worden vlug arm, zonder inkomsten, daar velen leven van het toerisme, helaas duurt het seizoen slechts 4 maanden. Zelfs de Moghol tuinen worden niet meer onderhouden; het is een wildernis geworden...er zijn niet genoeg toeristen vanwege de rellen en het geweld.

Wij namen de bus terug tot in Jammu. Vier uur kwam erbij door steenval onderweg. Van Jammu ging het verder met de trein naar Delhi. Ook nu logeren wij opnieuw in het YMCA onthaalcentrum. Onze tocht gaat nog verder naar Agra, Varanassi, Calcutta, Sikkim, en Bombay...

Ik neem nog kontakt op met U, van zodra ik terug in België ben.

Met véél dank voor al hetgeen U reeds vroeger voor me deed...

get. VASANTI

(Vasanti is 22 jaar, en kwam naar België op 6-jarige leeftijd. Zij is bloemiste en wenste graag haar geboorteland terug te zien)

N I E U W S VAN ONZE GROTE F A M I L I E

Geboorten: **SAJANA** geboren op 26 oktober 1990 bij Carine en Jean-Luc MONCEAU-BOVY, Grand Route 59, 4348 Fexhe-Le-Haut-Clocher

JEREMIE geboren op 21 november 1990 bij Evelyne en Vincent LEGAT-GUILLAUME, rue Kerstenne 54, 4300 Ans

Aankomsten: **KANITA** op 9 september 1990 uit Thailand, daar geboren op 1 april 1987, bij Michel en Christine BENTZ. Zij werd ongeduldig verwacht door haar grote broer Benoît (=Matigara)

MICHAEL op 11 oktober 1990 uit Brazilië, daar geboren op 12 juni 1990, bij Constant en Françoise MATROULE. Eveneens opgewacht door de grote broer Manuel (=Andheri)

Wij verheugen ons smaan met de hierboven vermelde families en delen in hun vreugde!

Huwelijken: Gaven elkaar het JA-woord;

Tara **LAUWERS** en Didier **BREMS** op 8 september 1990

Anne-Bénédicte **GILSON** en Benoît **SERVAIS** op 15 september 1990

Onze hartelijkste gelukwensen aan deze jonge paren!

Overlijdens: Savita **QUATPERS** geboren te Bombay op 12 december 1967, door een ongeval om het leven gekomen op 30 september 1990

Mevrouw Maria **GIESE** (Duitsland) grootmoeder van Shakila, overleden op 1 november 1990

Mijnheer Mark **DE GREEVE**, echtgenoot van Agnès LAMMENS, en papa van Surekha, overleden op 12 november 1990

Mijnheer César **VAN BROECK**, vader van Eric en Viviane DE RIDDER, en grootvader van Nicolette en Frédéric, overleden op 13 november 1990

Mijnheer **BREMER** (Groothertogdom Luxemburg) papa van Lucien en Marie-Rose ANEN-BREMER, en grootvader van Marina en Max (ggen datum vermeld)

Ons diep christelijk medeleven aan deze families!

O P G E P A S T !

VERANDERING VAN POSTKODE... Maatschappelijke Zetel (Zuster ANANDI)
4051 Vaux-Sous-Chèvremont
Administratieve Zetel (Dhr. & Mevr. BAWIN)
4500 Huy

ADRESVERANDERING... De Heer René **MARTIN** (Schatbewaarder)
rue du 8 Mai, n°.5 B
4680 Oupeye
Tel. 041/64.54.19

H U L P

Wij kregen de volgende hulpkreten van Zuster MARGARET (zij was gedurende 6 jaar bij het Hoofdhuis v/d Dochters v/h Kruis te Luik, velen onder ons kennen haar). Nu is zij Provinciaalse te Kidderpore, Calcutta.

1. In Gyaganga, staat een klein hospitaal dat de armste zieken opvangt..Teneinde voor de voedselvoorziening te zorgen, hadden de Zusters de uitstekende idee een grote moestuin aan te leggen. Deze zorgde dan ook voor de nodige groenten. Deze moestuin is verzorgd, gemest en onderhouden door een tuinman, die dat op zijn eentje deed sinds zijn dertien jaar! Hij is nu een oudere man van boven de 65 en is zeer moe. Zijn woning is een hut. De Zusters zouden deze trouwe man die ten dienste stond van de minstbedeelden een fatsoenlijke woning willen schenken. Daarvoor zijn 55.000 Rupees (BF.110,000) **nodig**.
2. Sarita is een 15-jarig meisje die aan borstkanker lijdt. Intensieve maar kostelijke verzorging zouden haar kunnen helpen genezen. Zuster MARGARET vraagt ons dringend hulp. F.Z.G. stuurt onmiddellijk een eerste bedrag van BF. 30,000.
3. Duncan is de chauffeur van St. Vincent's Home te Kidderpore. Hij is jan-doet-al. Als we weten dat de activiteiten van onze Zusters o.a. 2 scholen, 1 geriatrie, en 1 rusthuis omvatten, plus 1 pedagogische afdeling waar verlaten meisjes worden opgevangen, dan is het duidelijk dat onze Duncan de handen vol heeft, en wel van de vroege morgen tot de late avond. Hij verdient natuurlijk maar een bescheiden salaris. Duncan is is gehuwd en heeft 2 kinderen, respektievelijk 10 en 12. Wij bezochten hem, toen de kinderen nog klein waren. Zijn huis is gedeeltelijk uit "duurzaam" materiaal opgetrokken, maar ook is bamboe en golfplaat gebruikt! Een éénpersoonsbed neemt bijna de unieke kamer in beslag. Wij mochten op het bed plaatsnemen, terwijl Duncan met zijn ganse gezin, inde rest van de beschikbare ruimte recht stonden! Zoals gebruikelijk in India, heeft Mevrouw ons vanzelfsprekend thee aangeboden. Van onder het bed, kwam een alcoholvuurtje te voorschijn, dat op de deurdorpel geplaatst werd (gelukkig gaat de deur naar buiten open). Wij vroegen ons af, hoe het mogelijk is met zo'n gezin in een dergelijke kleine beperkte ruimte te kunnen leven...De kinderen zijn nu groter, en voor Duncan is het een eer dat ze naar school mogen, wel is het leven onder die omstandigheden bijna onmogelijk! Zuster MARGARET en ook DUNCAN vragen daarom onze hulp. Wij dachten aan een fatsoenlijke woning voor Duncan, waarom geen aktie zoals voor THEOPHILE? Daarvoor zijn 160,000 Rupees nodig (BF. 320,000).
4. Een andere noodkreet komt van Zuster M. ANASTASIA, uit het Pushpa Hospitaal te Chuipali. Zij schrijft ons het volgende:

Wij hebben zopas een hospitaal met 60 bedden overgenomen, het is een tiental jaren oud. Er waren verschillende besturen, maar alles is gewoonweg onderkomen, zeker op vlak van uitrusting en onderhoud. Na korte inspanningen, gaven de opeenvolgende verantwoordelijken het gewoon op! Het Bisdome van Raipur vraagt ons nu de administratie ervan waar te nemen. Wij hebben dit risico aanvaard en hopen op de Voorzienigheid en weldoeners om ons verder te helpen. Het hospitaal is gelegen in een arme wijk en is dan ook voor de armen bedoeld. De mensen moeten er leven van een zeer laag dagelijks loon, en daarbij komt nog dat gedurende 2 à 3 maanden per jaar, er géén werk is vanwege de droogte. Het is een zeer droge streek die uitsluitend van de moesson afhangt. Door gebrek aan middelen, hebben wij noch dokters noch gediplomeerde verpleegsters kunnen in dienst nemen. Het is omwille van deze armen en van hun ellende dat wij dit werk hebben aanvaard. De situatie is er nog slechter dan in Orissa. Onze onmiddellijke behoeften zijn:

- a) het salaris voor een dokter (3,000 Rupees/maand)
- b) het salaris voor 2 gediplomeerde verpleegsters (700 Rupees/maand)
- c) herstellingen van alle hospitaal gebouwen (15,000 Rupees)
- d) het salaris voor een chauffeur + onderhoud van een ziekenwagen (1,000 Rupees/md)

Met dank voor alle hulp,

Zuster M. ANASTASIA

Zodra wij op de hoogte waren van deze oproepen voor dringende hulp, hebben wij contact opgenomen met enkele families die reeds bepaalde lukratieve activiteiten hadden georganiseerd voor vroegere projekten. (Kaasschotels - Indische tafels - derdewereld winkels - Indische winkels, enz.) Ieder van deze familie heeft beloofd iets te doen in de komende maanden. Een "service club" beloofde eveneens hulp. Gesterkt door deze positieve reacties, heeft onze Raad van Bestuur, besloten om positief op deze hulpvragen te reageren. Wij zeggen reeds DANK U aan allen die beloofden te zullen helpen, en hopen dat ook anderen iets zullen doen op niveau van parochie of wijk...

het woordje v/d SCHATBEWAARDER

JULLIE ZIJN FORMIDABEL!
1.310.410 X BEDANKT, ZEGGEN ONZE
KINDEREN, IN INDIA ...

BEDANKT: Dank zij jullie spontane edelmoedigheid, hebben wij kunnen overschrijven in jullie naam en naar onze tehuizen in Andheri - Matigara - Bandra - Calcutta - Yelapur - Byculla - Guntur (school + hulp; de cycloon) - Kadungalur (ruggesteun aan de Vrolijke Golf) Barulpur (petershap) - Sunghora (hospitaal) + peterschappen van kinderen en specifieke hulp aan noodlijdende Indische families.

In jullie naam schonken wij ook hulp aan een Roemeens weeshuis.

RECHTSTREEKSE HULP: Vermits onze algemene onkosten praktisch nil zijn, is elke ontvangen frank, een gestorte frank !

Daarom kunnen jullie gaven integraal overgemaakt worden naar India. Zij worden daar toevertrouwd aan diegenen die er het beste gebruik voor weten. Wij krijgen dan ook talrijke brieven met dankbetuigingen. Onze hulp laat onze "Homes" toe het essentiële te voorzien voor de kinderen.

DANK voor jullie giften - jullie peterschappen - jullie steun - jullie zin om te delen, ter gelegenheid van huwelijken, geloofsbelijdenissen, enz. - jullie vasten akties om te delen - jullie aankopen in onze Indische winkel - laten we samen **VERDER WERKEN** en alweer, hiervoor onze beste dank!

FISCALE BEWIJZEN: F.Z.G. is vrij van belasting, daarom wordt door de Staat een deel van jullie giften, onder de vorm van een belastingsvermindering teruggegeven.

Voorbeelden

	NETTO BELASTBAAR INKOMEN	BELASTINGSVERMINDERING	WERKELIJKE KOST VAN EEN GIFT VAN BF. 1000,-
tussen	230.000/305.000 F	300 F	700 F
tussen	305.001/435.000 F	400 F	600 F
tussen	435.001/1.000.000 F	450 F	550 F

tussen 1.000.001/1.500.000 F	500 F	500 F
tussen 1.500.001/2.200.000 F	625 F	475 F
+ 2.200.001 F	550 F	450 F

de fiskale bewijzen zullen rond eind januari 91 bezorgd worden. Minimale giften: 1.000 F per jaar in één of verschillende stortingen...

Problemen ? Vragen ? Gelieve contact op te nemen met onze Schatbewaarder:
R. MARTIN, Tel. 041/64.54.19
Rue du 8 mai, 5/B
4680 OUPEYE

A B O N N E M E N T E N

Dit tijdschrift (n°26) wordt aan alle families en vrienden van de v.z.w. FAMILIE ZONDER GRENZEN, verzonden.

Wensen jullie het Tijdschrift te bekomen in 1991 ?

Héél eenvoudig ! Gelieve gewoon de som van BF. 150,- te storten op rekening 240-0860784-10 van "FAMILIE SANS FRONTIERES A.S.B.L." rue Namont 5, te 4051 Vaux-sous-Chèvremont.

Indien U méér dan BF. 150,- stort, zal het overschot aanzien worden als een gift voor onze kinderen in India. (met dank bij voorbaat)

Wij verwachten jullie inschrijvingen voor 31 januari 1991. Alvast bedankt !

Doe het dan NU, nogmaals dank. Gelieve op het stortingsbulletin (zit in deze omslag met het tijdschrift!) het referentie nummer te vermelden, zoals aangegeven rechtsonder, op de etiket met u/adres - het franse nummer 26, rechtsstreeks door F.S.F verzonden aan ieder van jullie...

met D A N K !

I N F O R M A T I E

Zoals ieder jaar, sturen wij ook dit jaar (eind 1990/begin 1991) het KERSTnummer aan ALLE families en aan ALLE vrienden. Dit vertegenwoordigt 460 eksemplaren, met tamelijke hoge uitgave en expeditiekosten.

Nochtans constateren wij, dat, ondanks het jaarlijks contact, een aantal families géén enkel "teken van leven" meer geven: géén abonnement op het tijdschrift, géén deelname aan de jaarlijkse Familidag, géén schriftelijk of telefonisch contact...

Wij dachten, dat voor deze families, ons jaarlijks contact misschien niet meer wenselijk is...

Teneinde onze "intrede" niet op te dringen aan diegene die het niet wensen, en om ons aldus te kunnen concentreren op de projekten in India, hebben wij besloten om ons Kerstnummer NIET meer te sturen naar de families, die gedurende DRIE jaar, te tellen vanaf 30 september 1991, niet meer van zich hebben laten horen.

Wij denken dat iedereen begrip zal hebben voor deze beslissing.

De Raad van Bestuur